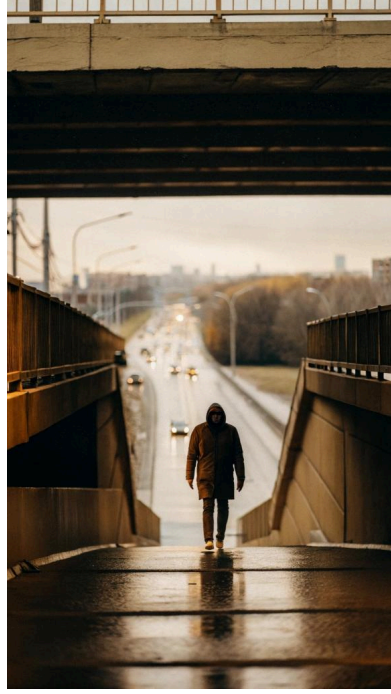

Bir İstanbulunun Anıları

– turgaykurtulus · 02 Mart 2025

Yıllar sonra doğduğum şehre, İstanbul'a ayak bastığımda, gri bir gökyüzü altında Boğaz'ın sularına bakarken, içimde hem tanıdık hem de yabancı bir his vardı. Çocukluğumun geçtiği sokakların kokusu, yıllar sonra bile aynıydı. Havaalanından taksiye bindiğimde, şoförün aksanlı Türkçesi, şehrin tanıdık gürültüsü ve kokusu beni hemen geçmişe götürdü.

Otele yerleştiğimde, pencereden İstanbul'un silüetini seyrederken, çocukluğumun geçtiği mahalleleri, sokakları ve anıları düşündüm. O zamanlar her şey ne kadar farklıydı. Şimdi ise yılların getirdiği tecrübe ve biraz da hüznün vardı.

Ertesi gün, ilk işim çocukluk yollarımın geçtiği mahalleyi ziyaret etmek oldu. Daracık sokaklarda yürürken, komşularla hasret giderdim. Bazı yerler değişmişti, bazıları ise aynen kalmıştı. Mahallemizin dokusu, yıllar geçse de ruhunu koruyordu.

Akşamüstü, Beyoğlu'na çıktım. İstiklal Caddesi'nde yürürken, kalabalığın içinde kayboldum. Müzik sesleri, sokak satıcılarının bağırışları, tramvayın çınlaması... İstanbul'un sesi, yıllar geçse de değişmemişti. Bir meyhaneye girdim, rakı söyledim. Duvarlarda eski fotoğraflar, masalarda tanıdık yüzler... İşte o an, İstanbul'un ruhunu hissettim.

Ertesi gün, vapurla Boğaz turu yaptım. Denizin üzerindeki martıların çığlıkları, yalıların ihtişamı,

köprülerin heybeti... İstanbul, her zamanki gibi büyüleyiciydi. Vapurdan inerken, yanıma yaşlı bir adam yaklaştı. Bana adres sormak için gelmişti, belki de İstanbul'da yabancıydı. Adresi tarif ettim, şehrin karmaşık sokaklarında yolunu bulmasına yardımcı oldum. Şehirler değişse de, yerleşim yerleri yerinde duruyordu.

Günler geçtikçe, İstanbul'la yeniden bağ kurmaya başladım. Eski dostlarla buluştum, yeni arkadaşlar edindim. Şehrin ritmine yeniden alıştım. Sabahları simit kokusuyla uyanmak, akşamları çay bahçelerinde oturmak, geceleri Boğaz'ın ışıklarını seyretmek... İstanbul, bana yeniden evim oldu.

Bir akşam, Üsküdar'da sahilde otururken, İstanbul'un silüetine baktım. Minareler, kubbeler, gökdelenler... Hepsi bir aradaydı, tıpkı benim içimdeki duygular gibi. Geçmiş ve gelecek, umut ve hüznün... Hepsi bir bütündü.

O an anladım ki, İstanbul'a dönmek, aslında kendime dönmektir. Bu şehir, bana sadece bir ev değil, bir kimlik vermişti. Artık ben, hem çocukluğumun sokaklarını hem de bugünün İstanbul'unu taşıyan bir İstanbulluydum.

İstanbul'dan ayrılma vakti geldiğinde, içimde buruk bir sevinç vardı. Bu şehir, bana yeniden hayat vermişti. Onu geride bırakmak zor olsa da, kalbimde hep taşıyacaktım.

Havaalanında uçağa binerken, İstanbul'a son bir kez baktım. "Görüşmek üzere" dedim, "yeniden geleceğim."

Turgay Kurtuluş